

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 664/2015
18.08.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М., због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 9. у вези са чланом 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног Н.М., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К.бр.119/13, Кв.бр.3600/14 од 03.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр. 378/2015 од 11.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.08.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости окривљеног Н.М., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду К.бр.119/13, Кв.бр.3600/14 од 03.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр. 378/2015 од 11.03.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К.бр.119/13, Кв.бр.3600/14 од 03.02.2015. године, одбачен је захтев окривљеног Н.М. од 27.10.2014. године за понављање кривичног поступка окончаног пресудом Вишег суда у Београду К.бр.119/13 од 26.04.2013. године, која је постала правноснажна дана 24.10.2013. године.

Апелациони суд у Београду, решењем Кж2 бр. 378/2015 од 11.03.2015. године, одбио је као неосновану жалбу окривљеног Н.М. изјављену против решења Вишег суда у Београду К.бр. 119/13, Кв.бр.3600/14 од 03.02.2015. године.

Окривљени Н.М. поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења, у којем оспорава законитост и правилност побијаних решења, посебно у погледу закључака судова да у захтеву за понављање кривичног поступка није навео чињенице ни понудио доказе који већ нису били предмет разматрања и оцене суда у правноснажно окончаном кривичном поступку.

Захтев за заштиту законитости окр. Н.М. достављен је Врховном касационом суду преко браниоца окривљеног, адв. М.Т. из Б., уз поднесак браниоца од 17.04.2015. године, у којем се бранилац изјашњава да се, у смислу

члана 483. став 3. ЗКП, придружује захтеву окривљеног за који сматра да је поднет у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, због повреда закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и формулише као предлог захтева да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости окр. Н.М. и дозволи понављање поступка у предмету Вишег суда у Београду К.бр.119/13 или да побијана решења укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, након достављања захтева за заштиту законитости окр. Н.М. Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног (члан 488. став 2. ЗКП), у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости окр. Н.М. је недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана, прописано је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Смисао захтева из цитиране законске одредбе да се ванредни правни лек-захтев за заштиту законитости подноси „искључиво преко браниоца“ није „прослеђивање“ суду преко канцеларије адвоката, односно браниоца, захтева за заштиту законитости који је саставио лично окривљени већ да, у циљу заштите и остварења права окривљеног на одбрану, окривљеном буде обезбеђена стручна правна помоћ приликом састављања и подношења овог ванредног правног лека, поводом којег се, у поступку пред највишом судском инстанцом, разматрају питања законитости кривичног поступка против окривљеног или остварења његових људских права и слобода у том поступку или примене закона несагласног Уставу.

Сходно реченом, и како је у конкретном случају окр. Н.М. захтев за заштиту законитости поднео лично, а не преко браниоца (који је његов захтев само доставио Врховном касационом суду), што је супротно изричитој одредби члана 483. став 3. ЗКП о подношењу овог ванредног правног лека искључиво преко браниоца, то је захтев окривљеног у смислу наведене законске одредбе недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.